

HOOFDSTUK 1

Dummie de mummie

Goos Guts maakte de gekste dingen mee. Hij maakte reizen naar de Noordpool in een onderzeeër, hij won de hoofdprijs in een loterij en mocht als eerste tienjarig kind naar Mars reizen en hij werd wereldberoemd omdat hij kon dwarsfluiten met zijn tenen. Bovendien kon hij met dingen praten. Als hij zei: 'Mes, waarom snijd je het brood niet goed door?' zei het mes terug: 'Omdat ik geen zin heb om vandaag te snijden. Vandaag ben ik gewoon niet scherp.' Dat was een

goede grap van dat mes, en dan lachte Goos zich een bult. Een andere keer kreeg hij ruzie met een deur, die niet dicht wilde, of met een sok, die zich verstopt had.

Al met al was Goos gewoon het bijzonderste kind van de wereld. Nou ja, in zijn fantasie dan.

In het echt was het leven van Goos doodgewoon. Dat kwam omdat hij in Polderdam woonde. Polderdam was het saaiste dorp van het land. Of waarschijnlijk van de hele wereld. Wie in Polderdam woonde, maakte nooit iets mee.

Goos woonde er samen met zijn vader Klaas, in een oud huis buiten het dorp. Een eerlijk gezegd zag hij er net zo normaal uit als de andere Polderdamse kinderen. Hij had gewoon bruin haar, blauwe ogen en hij had geen platte neus of een uitstekende kin of zo. Ja, zijn gezicht zat onder de sproeten, maar dat hadden wel meer kinderen in zijn klas. Hij was nergens heel goed of heel slecht in en stoer was hij ook niet. En

hij had aan niemand een hekel, alleen aan een paar meisjes uit zijn klas. En aan juffrouw Friek natuurlijk. Maar aan haar had iedereen een hekel.

Iedere dag ging Goos gewoon naar school en daar haalde hij gewone cijfers. Daarna ging hij weer naar huis en daar deed hij dan gewone dingen, zoals televisiekijken en spelletjes spelen. En af en toe kookte hij. Dat moest, want soms had zijn vader geen tijd. Goos kon niet koken, dus hij bakte altijd zes eieren en die aten zijn vader en hij dan met brood.

Klaas Guts was kunstenaar en maakte schilderijen die hij nooit verkocht. Zijn hele schuur stond er vol mee. Maar daardoor was hij wel altijd thuis en konden Klaas en Goos alles samen doen. Ze zorgden voor elkaar (Klaas wel iets meer voor Goos dan andersom) en ze konden met elkaar lachen. Klaas werd ook bijna nooit boos, alleen op zijn schilderijen. Die schold hij dan uit voor 'Lelijke Pimpoffel!' Dat scheldwoord had hij

daar speciaal voor verzonnen, want Goos en zijn vader mochten niet schelden van elkaar. Hij had ook 'Plofzak Drollemans' verzonnen, dat riep hij in alle andere gevallen. Als hij 'Lelijke Pimpoffel' riep, betekende dat dat het schilderen niet goed lukte. Dan zwaaide hij woest met zijn kwasten en smeerde meer verf op zijn broek dan op zijn doek. Daar werd hij razend van, maar Goos moest er wel om lachen.

'Denk je dat het leuk is om schilder te zijn?' briepte Klaas op zo'n moment.

'Dan moet je wat anders gaan doen!' grinnikte Goos.

'Nee! Ik kan niks anders!' riep Klaas.

En dan zei Goos dat zijn vader ook niet kon schilderen, en dat hij misschien beter zijn broek in kon

lijsten, omdat dat onderhand ook wel een schilderij leek. Goos mocht dat soort dingen tegen zijn vader zeggen. Goos mocht alles tegen zijn vader zeggen, want hij had niemand anders. Totdat Dummie bij hen kwam tenminste.

Een tijdje geleden had Goos ook zijn eigen scheldwoord verzonnen. Dat was eerst 'Poepje Dinges', maar na een dag had hij het veranderd in 'Bomkak Dinges'. Dat klonk toch iets bozer.

Klaas had daar vreselijk om moeten lachen. 'Jij hebt fantasie, jongen,' gierde hij.

'Dat heb ik dan van jou,' had Goos gezegd.

En zo ging dat met Goos en Klaas. Ondanks het feit dat ze in dat saaie dorp woonden, hadden ze het goed met zijn tweeën. Dat vonden ze allebei. Hoewel, laatst had Klaas wel een keer gezegd dat het misschien niet goed was dat Goos nooit met andere kinderen speelde.

'Ik heb jou toch,' had Goos gezegd. 'En mijn fantasie. En ons huis met al die spullen erin die van alles zeggen en verzinnen.'

'Toch zou het misschien goed zijn als je meer met andere kinderen speelde,' zei Klaas.

'Doe ik het niet goed?' vroeg Goos.

'Jawel, je doet het heel goed,' zei zijn vader meteen.

'Nou dan,' zei Goos.

Daarna hadden ze het er niet meer over gehad. Ze hadden gewoon genoeg aan elkaar. En Goos had nooit gedacht dat daar ooit iets aan zou veranderen.

Tot Dummie kwam.

Op die gekke avond zaten Goos en zijn vader aan tafel. Klaas had gekookt en ze aten macaroni met broccoli. Klaas deed overal broccoli door, want in broccoli zitten veel vitamines, zei hij.

Buiten onweerde het.

‘De wolken hebben ruzie,’ zei Goos met volle mond.

‘BIL HENNAH IL SHIFFA.’

‘Slafsa saliekie?’ deed zijn vader geïnteresseerd.

Goos schoot in de lach. ‘BIL HENNAH IL SHIFFA is Egyptisch voor eet smakelijk. Dat heeft meester Krabbel ons geleerd. Ik had toch verteld van die scholenwedstrijd over Egypte? Die is al over een maand of twee. En nu hebben we het de hele dag over Egypte.’

‘Moeten jullie niet gewoon rekenen?’ vroeg Klaas.

‘Daar tussendoor,’ zei Goos. ‘Maar volgens mij vindt meester Krabbel die wedstrijd belangrijker. Hij heeft alle landkaarten van de muur gehaald. En nu hangen er allemaal posters in de klas, van piramides en zo. En van een gouden masker van een of andere dode farao.’

‘Toetanchamon,’ zei Klaas.

‘Ja, die.’ Goos nam nog een hap. ‘Gaan we naar Egypte op vakantie?’

‘Als ik een paar schilderijen verkoop,’ zei zijn vader.

Dat antwoord betekende: nee. Klaas had vroeger een erfenis gehad en daardoor konden ze eten en verf kopen. Maar ze moesten zuinig zijn, en op vakantie gingen ze nooit.

‘Zo duur is het niet, hoor,’ zei Goos. ‘Je hebt daar alleen maar een zwembroek nodig. Dan gaan we de krokodillen in de Nijl voeren. En op piramides klimmen. En dan gaan we van die graven bezoeken. En

dan ontdekken we een geheime grafkamer, waar nog niemand is geweest, met wel tien van die kisten erin.'

'Sarcofagen,' zei zijn vader.

'Ja, die. En dan vinden we een schat en dan worden we rijk.'

'En dan neemt een of andere mummie wraak op ons,' grinnikte Klaas. 'Mij niet gezien. We blijven gewoon hier in ons eigen huis. Zonder geld en zonder zorgen. Maar wel met ons tweeën.'

'M A A S H I,' zei Goos. 'Dat is Egyptisch voor oké.'

Ze waren klaar. Klaas ging naar de schuur om zijn kwasten te wassen en Goos ruimde de tafel af. Toen liep hij naar boven.

En daar zag Goos hem.

Hij had hem eerst niet in de gaten. Hij liep zijn kamer in en rook een smerige lucht. Goos dacht meteen aan een maand geleden: toen had hij ook zoiets geroken en lag er een muis te rotten op zolder. Nu lag er zo te ruiken een hele muizenfamilie. Goos grinnikte, want nu moest zijn vader de zolder weer op. Klaas had een hekel aan de zolder, want die sloeg hem iedere tien seconden voor zijn hoofd met haar dikke balken. De vorige keer had hij wel tien keer 'Plofzak Drollemans' geroepen, en daarna nog een keer een echt scheldwoord ook.

Goos besloot het straks meteen tegen zijn vader te zeggen, pakte een boek en sloeg zijn dekbed open. Hij schrok zich rot. Hij kon niet eens iets roepen, zo hard schrok hij. Vol afschuw deinsde hij achteruit. In zijn bed lag iets. Of iemand. Of meer iets dan iemand. Hij

schudde met zijn hoofd, maar dat maakte niet uit. Hij kneep zijn ogen dicht, maar toen hij ze weer opendeed, lag het ding er nog steeds. Het leek precies op het ding op een poster in zijn klas. Dat was een mummie. In zijn bed lag een mummie. Een mummie?

Goos stond daar misschien wel een halve minuut te staan. Toen sloeg hij zichzelf voor zijn hoofd. Pap, dacht hij. Hij was er weer eens ingetrapt. Zijn vader wilde een geintje met hem uithalen. Klaas had ook al eens een vogelverschrikker op de wc gezet. Ook voor de grap. Goos had toen gewoon in zijn broek geplast van schrik en zijn vader had zich een bult gelachen. Dat leek heel gemeen, maar een week daarvoor had Goos zijn vader juist laten schrikken. Hij had zichzelf groen geschilderd, en hij was bliepend als een marsmannetje zijn vaders atelier binnengesprongen, waardoor Klaas bijna een hartaanval had gekregen. Dat had hij tenminste gezegd.

Dus nu had zijn vader voor straf die nepmummie gemaakt. Nou, dat had hij knap gedaan, met die rafelige stroken oud verband. En die stank was ook levensecht. Stinkbommen misschien. Goos grinnikte en besloot het ding naar het bed van zijn vader te slepen. Of nee, hij zou hem in de auto zetten. Dat zou een bak zijn!

Met een grijns liep hij terug naar het bed.

‘GHRAAGH, WHRAAG,’ kreunde de mummie.

Nu viel Goos zowat om van schrik. Bomkak Dinges! Het ding maakte geluid! Hij bewoog! Hij... hij kwam overeind!

Goos wachtte niet verder af, maar stoof de kamer

uit, deed de deur dicht en ging er met zijn rug
tegenaan staan. Zijn hart ging als een razende tekeer.
Dat was geen pop! Die mummie leefde! Hij had het
zelf gezien. Of niet? Hè? Was hij nou gek geworden?

Hij deed de deur open en keek voorzichtig door
het kiertje. Hij was niet gek geworden. De mummie
zwaaide zijn benen uit bed, ging op de rand zitten en
keek naar het raam. Dat stond op een kier. Daar kwam
hij dus vandaan, schoot het door Goos' hoofd.

De mummie had Goos kennelijk niet gezien. Hij

stond gewoon op en begon rond te snuffelen. Hij pakte een pen van Goos' bureau, hield die voor zijn hoofd en liet hem weer vallen, net als een paar boeken, een schrift en een paar sokken. Ondertussen brabbelde hij 'GHLEITSA' en 'HOTEP' en dat soort woorden. Toen tilde hij Goos' radio op. Hij drukte op een knopje en ineens klonk er keiharde muziek. De mummie schrok zich een ongeluk. Hij liet de radio vallen en vloog onder Goos' bed. Normaal zou Goos zich rot gelachen hebben, maar er kwam geen geluid uit zijn mond.

Na een tijdje kroop de mummie weer onder het bed vandaan en liep op zijn tenen naar de radio. Hij bukte, luisterde en gaf de radio plotseling een enorme mep. 'SIR SAR!' siste hij. Meteen hield de muziek op. De mummie riep weer iets buitenlands, misschien wel 'hoera', of 'ik heb gewonnen', of zoiets. Daarna liep hij naar Goos' kast en begon een puinhoop te maken van alle kleren. En toen hij daarmee klaar was, ging hij op het bed trampolinespringen, van het kussen op de dekens en weer terug.

Toen vond Goos het genoeg. Hij ging niet wachten tot die mummie zijn hele kamer gesloopt had, hij moest naar zijn vader!

Hij deed de deur dicht en holde de trap af.

Klaas zat met zijn ogen dicht voor de televisie op zijn rode stoel. Hij deed daar een dutje. Dat deed hij iedere avond en dan mocht Goos een halfuur niks tegen hem zeggen, behalve als het huis in brand stond. Maar waarschijnlijk ook als er een mummie in huis was.

'Pap! Pap!' riep Goos opgewonden en hij schudde aan zijn schouder.

‘Stil, ik slaap,’ zei Klaas met zijn ogen dicht.

‘Pap! Er ligt... Er is...’ Goos stakte. Moest hij nou gewoon zeggen dat er een mummie op zijn kamer zat, die stonk naar dode muizen en zijn radio geslagen had?

‘Is er brand?’ vroeg zijn vader.

‘Nee. Maar...’

‘Nou, zeg het dan?’ zei zijn vader ongeduldig. En toen Goos bleef zwijgen: ‘Zeg nou gewoon wat er is!’

‘Oké! Er is iemand op mijn kamer. Een mum...’

‘Wat? Is er een inbreker?’ Ineens klaarwakker sprong Klaas overeind en vloog naar de deur.

‘Stop! Pap, wacht even. Er is geen inbreker.’

‘Een zwerver dan? Blijf hier. Ik zal die zwerver...’

‘Páp! Er is ook geen zwerver!’ riep Goos. ‘Er zit een mummie op mijn kamer!’

Zijn vader bleef staan. ‘Wat is een mummie?’ vroeg hij onnozel.

‘Je weet wel, een heleboel verband met een dood mens erin!’

‘Plofzak Drollemans!’ Klaas wees op zijn voorhoofd. ‘Je neemt me weer in de maling. Jongen, hou daar toch eens mee op. Ik krijg nog een keer een hartaanval.’

‘Ik lieg niet! Er is boven een mummie! Geloof je me niet?’

‘Nee!’ zei Klaas.

‘Maar het is echt waar! We moeten iets doen!’ Goos keek zijn vader smekend aan.

‘Nou is het genoeg,’ zei Klaas. ‘Ik ga met je mee naar boven. Als die mummie van jou weer is weggelopen, blijf je een week binnen. En als er wel een